

Az út kezdete - az ynevi harcművészetek eredete

*Hová indulsz,
mikor megérkeztél?*

IV. jata

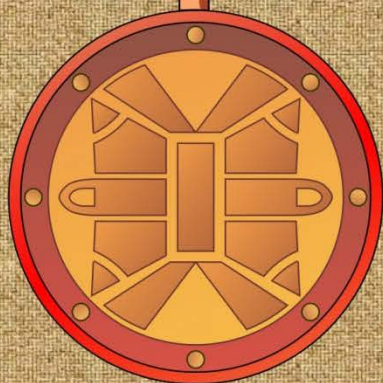
A harcművészekről sokan hallottak már Yneven, de mégis keveset tudnak róluk. A harcművészetek képviselőit mindig is a legendák homálya övezte, és ez hol előnyükre, hol hátrányukra válik. A legendák körébe tartozik az is, hogy honnan is került Ynevre az a fajta filozófia és életszemlélet, amelyet összefoglalóan Slan Útnak nevezünk.

A Slan Út egyedi mivolta különösen érdekelte a haonwelli származású, Doranban tanult bölcset, Humer di Vallo-t. Di Vallo mester – időnként mágikus tanulmányait is elhanyagolva – megszállottként kutatta a Slanek eredetét, múltbéli és jelenkori legendáit. Utazásai során sokszor az élete kockáztatásával szerezte meg azt a tudást, melyre építve írta meg P.sz. 3599-ben élete főművét, melynek már a címe is kifejezi a harcművészek iránt érzett csodálatát: Út és Cél, avagy értekezés az emberi lét csodálatos formáiról. Természetesen utóbbi alatt di Vallo csakis és kizárólag a Slanek Útját járó harcművészeket értette, akiket írásában hajlamos időnként az istenek fölé is helyezni.

Dorani magiszterársai lenézték di Vallo munkásságát, és könyvét sem tartották valódi tudományos műnek. Di Vallo könyvének megírása után hamarosan eltűnt – egyesek szerint a Keleti Szigetvilágba távozott, mások szerint valamely Külső Síkra utazott, bár vannak olyanok is, akik szerint ezeknél sokkal közelebb, a szinte megközelíthetetlen Niaréban kell keresni. A hátramaradt műre egészen addig nem figyeltek fel sokan, amíg a Pyarroni Inkvizíció kérésére indexre nem tétették azt Doranban, majd erre néhány hónapra titokzatos körülmények között eltűnt az eredeti példány. Azóta általánosan teret nyert az a nézet, miszerint az Út és Cél fontosabb mű, mint ahogy azt eredetileg gondolták volna, és rendkívül fontos információkat tartalmazhat, többek között Ynev jövőjére nézvést is.

A műből egyetlen egy, erősen hiányos másolat maradt fenn, amelyet az erigowi Kristályrend – az enrawelli Kristálykönyvtár anyagának visszaszerzésére felesküdt Kradhívók rendje – őriz. Az alábbiakban ebből olvashatunk szemelvényeket.

*Éhesen néz le rám,
bár érzéke téved.*

VIII. jata

A Slan Út filozófiájának és technikáinak kialakulása

...A Szigetvilág évezredes békéje különös kettőséghez vezetett. Az Ynev kontinensén a legismertebb ember-ős a crantai embertípus, melynek számos ellenséggel kellett megküzdenie a Crantai Birodalom léte folyamán, és fejlődése is ennek megfelelően alakult. Ezzel szemben a Szigetvilág elszigeteltsége révén az itt élő embercsoportok a crantaiaktól teljesen eltérő, töretlenül felfelé ívelő fejlődést mutattak be. Nehéz felmérni azt, hogy ha a későbbi események nem következnek be, akkor hosszabb távon hová is vezetett volna ez a fejlődés. Mindenesetre a Negyedkor közepére már szilárd alapokon nyugvó, fejlett civilizációról beszélhetünk a Szigetvilág esetében, annak minden előnyével és hátrányával egyetemben.

A páros számú világkorokra jellemző káosz azonban nem kerülte el sokáig a Szigetvilágot sem – hiszen a korok hatásai nemcsak Yneven érvényesülnek, mégha egyes, magukat tudósoknak tituláló egyének hajlamosak is megfedkezni a kontinensünkön kívüli világról (ami különösen nagy hiba annak a fényében, hogy Ynev történetét leginkább kívülről érkezett erők alakították, ideértve a Calowynről érkezett kyreket éppúgy, mint a különféle isteneket és azok küldötteit).

A Negyedkorra jellemző volt, hogy vékonyak voltak a gátak a különféle – anyagi és egyéb – létsíkok között, így a mai állapotokhoz képest rendkívül sok idegen entitás, démon, angyal, és hasonló tapodta Satralis földjét. Így történhetett, hogy egyrészt természetes úton, másrészt a korai szigetvilági mágiaformák hatásaként egyre több démoni eredetű lény jelent meg az emberek között.

Ebben az időszakban alakult ki az a fajta hitvilág, melyben a démonok és szellemek töltik be az istenek szerepét, és igazán hatalmas, minden felett uralkodó „isten”, mint olyan, nem létezik. Bár az ynevi történetre gyakorolt közvetett hatásuk miatt minden idegen létsíkról származó entitás fontosnak

tekinthető, jelen tanulmány szempontjából csak néhány démon és szellem érdemel külön figyelmet.

*A tanítások megfogadása,
melytől lelkem egy lesz.*

XV. jata

A Mennyek Három Harcosa

A történelmének korai szakaszában gyors fejlődést mutató Szigetvilágot néhány évtized alatt démonok hadai lepték el, és az embereket rabszolgaságba taszítva kisebbnagyobb – a káoszkorra jellemzően folyamatosan változó határokkal rendelkező – országokat alakítottak ki, melyek állandó harcban álltak egymással. Az emberiség legígéretesebb bölcsőjét a barbárságba való visszasüllyedés, és a teljes megsemmisülés fenyegette.

A Szigetvilág egyik legnagyobb szigete volt Szanute, melyen az emberek a leginkább megvetették a lábukat. Hamarosan persze ez a sziget is démonok uralma alá került, hiszen az ittenieknek semmiféle eszközük nem volt az idegen síkok küldöttei ellen. Ugyanakkor, eltérően a többi démoni területtől, Szanute démonurái nem akarták kihasználatlanul hagyni a rendelkezésükre álló, igencsak jelentős emberanyagot. A Démonháborúban egy megfelelően kiképzett emberhadsereg döntő jelentőségű lehetett volna. Három demont bíztak meg tehát a feladattal, hogy tudásukat átadják az emberiségnek, miáltal az hatékony eszközzé válhatott a démonurak kezében. A Xing a kardforgatást, a Jing a botvívást, míg a Kü-ti az emberekhez legközelebb álló harci stílust, a pusztakezes harc művészetét tanította.

A filozófiai fókusz

A démonok által átadott tudás elsajátítása olyan lelkierőt kívánt, mellyel csak a legtehetségesebb kevesek rendelkeztek. Nekik is szükségük volt valamiféle vezérlő erőre, egy szellemi fókuszpontra. Ez volt a filozófiai fókusz, amely később a Slan Út filozófiájává fejlődött. Egy-egy filozófiai tételre koncentrálna a harcművészek képesek voltak lelküket

folyamatosan egyensúlyban tartani, mert csak így lehettek képesek a tökéletes szellemi kondíciót követelő pszi-alkalmazások használatára. Később éppen ez a fókusz okozta a démonok vesztét (bár ők sosem támogatták igazán ezen filozófiák kialakulását, csak egyszerűen nem találtak más utat „katonáik” elméjének kondicionálásához), hiszen ennek a révén voltak képesek az emberek megmaradni embernek a legszélsőségesebb körülmények között is. Nem véletlen, hogy szellemileg a legerősebb harcosok a legemberibb irányvonal, Kü-ti követői és utódai közül kerültek ki és kerülnek ki ma is.

A démonoknak nem volt könnyű dolguk, hiszen az emberi test határai sokkal szűkebbek voltak, mint egy démoné. Így születtek meg a ma Slan Útként ismert pszimódszer első diszciplínái, melyeknek segítségével az emberek felvehették a harcot az ellenséges birodalmak démonaival.

Sötét korszak volt ez a Szigetvilág embereinek történetében, a legendák nem is írnak sokat ezekről az évszázadokról. Csak annyi világos belőlük, hogy emberek tízezrei haltak bele a kiképzésbe, mire megszülettek az első igazi Slan mesterek.

A legkönnyebb és leghatékonyabb ösvénynek a Xing tanításai bizonyultak, az ő tanítványai közül kerültek ki a démonseregek leghűségesebb és legpusztítóbb harcosai. A legendák könyörtelen, érzelmek nélküli pusztítókról beszélnek, akikben Szanute démonurái elégedetten látták tervük beteljesülését. A kardművészek segítségével alapvetően befolyásolta a Démonháborúk kimenetelét, és ezen keresztül az egész Szigetvilág sorsát is – nem csoda, hogy a Xinghez kapcsolódik a legtöbb ma is ismert Slan legenda. Szanute újdonsült seregeivel győzelmet győzelemre halmozott, és hamarosan kiterjedt területet uralt a Szigetvilágon belül. Talán épp ez jelezte a Negyedkor végének közeledtét, hiszen a szigetek démonnépsége alaposan megtizedelődött. A démonok hatalma

megrendült, és nem volt ez másképp Szanute uraival sem, akik egyre nehezebben tudták a kezükben tartani azokat a harcosokat, akik akár őket is legyőzhették. A saját sirjukat ásták meg az emberek kitanításával, noha erre csak jóval később jöttek rá. (Dorani magisztertársam és jóbarátom, az idézőmágiában jártas Semi Taol kutatása szerint a démonok hatalma szoros összefüggésben áll egyrészt az adott korra jellemző idegen energia – ezen nehezen meghatározható fogalom alatt egyfajta speciális manát kell értenünk, amely a démoni síkokról szívárog át Satralisra – sűrűsége, másrészt az adott síkon jelenlévő démonok száma. A szigetvilági legendák szempontjából az előbbivel magyarázható a Negyedkorban megjelenő rengeteg démon, míg az utóbbival azok fokozatos, öngerjesztő kiveszése világunkról. Ugyanakkor meg kell, hogy jegyezzem, Semi barátom saját maga úgy véli, még további kutatásokra lenne szükség elmélete igazolásához... melyhez remélem, hogy a szigetvilági legendákkal való összecsengés is hozzásegíti.) Mindeközben a másik két módszer, a bot és a test útjai is lassacskán kibontakoztak. Jing tanítványainak nem volt könnyű dolguk, mert bár a botot, illetve annak különféle formáit már évszázadok óta ismerték és használták a helyiek, de igazán hatékony használatához sosem látott technikákat kellett megismerniük és tökélyre fejleszteniük. A kardművészek már dicsőséges csatákat vívtak a Xing zászlaja alatt, mire Jing is csatlakozhatott hozzájuk. Ez azonban már a Démonháborúk utolsó felvonása volt, a Negyedkor alkonya, mely közvetlenül ahhoz a történelmi eseménysorhoz vezetett, amelyet a krónikák Kiüzetésként emlegetnek.

*A tenger hulláma
nyugtalan tükröképem.*

XVI. jata

A szenvedés évezredei, avagy a Kiüzetés Satralis történelmének egyik legérdekesebb és legvitatottabb korszaka lehetne a szigetvilági Kiüzetés, ha az ynevi tudósközösség nem lenne vak a sorsfordító eseményekre. E vakság eredményezte azt, hogy az egyébként sem túlságosan bőséges írott és szóbeli források a Kiüzetésről még szükségzavúabban regélnek, mint más korszakokról, és már nem is igazán remélhetjük a történelem eme homályos korszakának teljesebb felfedezését.

A Kiüzetés olyan eseményláncolat volt a Szigetvilág történelmében, melynek bár egyes eseményei elkerülhetetlenül követték egymást és vezettek a végkifejlethez, e végkifejlet beteljesülésére mégis évezredekkel kellett várni. Ezen évezredek alatt természetesen hol kisebb, hol nagyobb intenzitással zajlottak a csatározások és intrikák, melyekben mindvégig ott munkált a szigetvilági népek különös, egyedi gondolkodásmódja is. A könnyebb átláthatóság kedvéért három főbb szakaszra lehet osztani ezen hatalmas, majd' hétezer éven átívelő időhidat. Az első szakasz tulajdonképpen a legrövidebb, alig néhány évszázad hosszú, és Szabadulásnak neveztem el. A második szakasz öt évezredet fog át, és a Nyughatatlan béke elnevezéssel illelhető. A harmadik szakasz ezeröttszáz-kétezer éven át tart, és én Elszakadásnak hívom.

(Mielőtt az egyes korszakok taglalásába kezdenék, fontos megemlítenem, hogy a hiányos forrásokból csak rendkívül kitartó, és esetenként igencsak veszélyes kutatómunka árán, a hiányzó darabokat kökemény logikával kipótolva vált lehetségessé ezen korszak megismerése. Igazán sajnálatos, hogy magisztertársaim között csak elvétve akad hasonló kvalitásokkal megáldott szakértő.)

Mindenekelőtt szót kell ejtenünk Kü-ti tanítványairól, akikről eddig még nem igazán beszéltünk. Ez nem véletlen, hiszen a pusztakezes út bizonyult a legnehezebben elsajátíthatónak. Olyannyira nehéz volt hatékony stílust kialakítani belőle, hogy a Démonháborúk végére sem sikerült elérni azt a szintet, mellyel fel lehetett volna venni a harcot az ellenséges démonbirodalmak hordáival szemben. Xing és Jing tanítványai néhány évtized alatt befejezték a háborút, és ennek fényében Szanute urai úgy döntöttek, hogy a harmadik út képviselőire nincsen szükség. Kü-tit és összes tanítványát a Szigetvilág egyik legkopárabb, legbarátságatlanabb szigetére száműzték, melyet a legendák Cü La En névvel illeltek. (A nyelvészeti stúdiumokban jártasabb olvasóim ebből már sejthetik, hogy a ma használatos Slan szavunk is ezen sziget nevéből ered. Fontos tudni, hogy bár az erv és pyarroni nyelvben szlent ejtünk, a tiadlani és niarei nyelvekben sokkal inkább Cü La En neve ismerhető fel. Természetesen ez – mint oly sok más e csodás kultúrkörökből – túl bonyolult a mi nyugati felfogásunknak és nyelvünknek, így hát

leegyszerűsítettük, hogy megfeleljen gyarló elménknek.) A legendák szerint Kü-ti nem volt átlagos démon. Már a tanítás évszázadai alatt is különönc felfogásban oktatta az embereket, és a száműzés végképp megváltoztatta. Szent meggyőződése volt, hogy bár a különféle fegyverekkel kitűnően lehet harcolni a démonok ellen, minden harcművészeti technika közül a leghatékonyabb az emberek teste lehet a külső síkok lakói ellen. Elmélete később beigazolódni látszott, bár ezt már nem élhette meg; a renegát demontanítót – a Mennyek Harmadik Harcosát – meggyilkoltatták volt urai.

Szanute a száműzés után hamar el is felejtette Kü-tit és tanítványait, mígnem néhány évtizeddel később egy arrafelé portyázó démoncsapatnak mindenestül nyoma nem veszett. Kü-ti tervei a Szigetvilág megtisztítására mozgásba lendültek, és ezt Szanute urai már a megöletésével sem tudták megakadályozni. Cü La En szigetéről megindult az emberek felszabadító mozgalma, élén egy karizmatikus vezérrel, akit az írások csak Lao-ma Tigriseként említenek.

Bár a szigetvilági történelem egyik legdicőségesebb szakasza a Szabadulás, mely valószínűleg kimeríthetetlen forrása lehetne a legendáknak és példaképeknek. Mégis, ezen időkből rendkívül kevés forrás maradt fenn, amiből az utókor tudomást szerezhetne a történekről. A szigetvilági történelem titokzatos fejezete ez, és ráadásul nem is az egyetlen... Annyi bizonyos, hogy a kezdeti nehézségek után hamar felülkerekedtek a pusztakezes stílus képviselői, melyhez egyrészt Xing és Jing legyőzése, és ezáltal azok híveinek átállása, másrészt a fegyveres stílusok harcosaihoz képest erősebb és kiterjedtebb pszionikus képességeik segítettek hozzá őket. Emellett nyilván fontos tényező volt az is, hogy az Ötödökor elejére a démonok ereje alaposan megcsappant, és utánpótlásuk sem volt már igazán (hacsak az ekkortájt született féldémoni porontyokat nem tekintjük annak – később egyébként ezekből jópár beépült a nara hitvilágba, pozitív és negatív entitásként egyaránt).

A démonok kiüzése utáni Nyughatatlan béke korszaka leginkább a mai Niare

állapotaihoz hasonlítható. Miközben a romokon kialakult egy új felső társadalmi réteg, a folyamatos belső feszültségek féregként rágták a friss birodalmat. Míg a felszínen viszonylagos nyugalom honolt, és a köznép élvezte az új béke eljövetelét, addig újabb és újabb konfliktusok voltak kibontakozóban a felszín alatt.

Xing és Jing hagyományait számosan tovább ápolták, hiszen bár a forrásuk gonosz volt, az így szerzett tudás, illetve felhasználása már nem feltétlenül volt az. Ezt hamarosan az erkölcsi felsőbbrendűségükben teljesen biztos Kü-ti utódok is elismerték, és hivatalosan is engedélyezték a fegyveres harcművészeti stílusok gyakorlását, ám kötelezően hozzákötötték egyfajta szellemi tökéletességre törekvő ösvényt is, melyet ők maguk már a Démonháborúk folyamán is gyakoroltak. Így született meg az Út – a tökéletes önfegyelem révén a felsőbbrendű harcművészeti tudás minél tökéletesebb felhasználása –, illetve a Cél – maga a testi-lelki tökéletesség – ma is ismert filozófiája. (Természetesen eleinte a Célt „hivatalosan” csak Kü-ti tanítványai érthették el, de később ez kiterjedt a többi stílusra is.) A másik problémát a folyamatos népvándorlás okozta a Szigetvilágon belül. A Szabadulás korszaka után Szanute lett az új egységes birodalom központi szigete, de az idealista álom a szigeteket vezérlő fényes ékkőről hamar szétfoszlott, amikor alig egy évszázad múltán Szanute gyakorlatilag kiürült – az emberek nem akartak a démonok legfőbb székhelyén élni. Ugyanez több másik, kisebb szigeten is lejátszódott, így egyes családok akár tucatnyiszor is költözhetek, mire véglegesen letelepedtek. Egész városok épültek fel és ürültek ki pár év leforgása alatt, miközben maguk az uralkodók sem tudták, hogy hol található meg az ideális helyet a kormányzáshoz.

A népvándorlások és a Xing-Jing-Kü-ti tengely mentén fellángoló kisebb-nagyobb villongások és felkelések hamar káoszba taszították a birodalmat, amelyet tovább fokozott azon országok elszakadási törekvése, amelyek a démonok eljövetele

előtt önálló, Szanutétól független államok voltak. Ráadásul nagyok voltak a társadalmi-intellektuális különbségek is. Míg egyes démonurak alatt az emberek legalább tudásuk egy részét megőrizhették, addig a Szigetvilág más részein gyakorlatilag barbarizmusba sülyedtek a népek.

A Nyughatatlan béke második évezredének végére aztán kialakult egy olyan szigetvilági hatalmi rendszer, amely valamelyest stabilnak volt tekinthető. Bár komoly háborúkat nem vívtak egymással, a szigetvilági népekre jellemzően egyegy kisebb konfliktus is tragikus következményekkel járhatott. Egyes kisebb népek teljesen eltűntek a föld színéről, míg mások beolvadtak legyőzőik kultúrájába. Az erősebbek képesek voltak saját országokat is alapítani, és kialakítani saját társadalmi-politikai berendezkedésüket. Ebben a korszakban született például az a hármas hatalmi struktúra (királyság-papság-hadsereg), amelyet később Tiadlanba is magukkal hoztak.

Ekkor indultak el az első kisebb zarándokcsoportok keletre és nyugatra. Az utóbbiak azok, akik Ynevre érkezve új hazára leltek – ide tartoznak a korgok, és a déli nomádok ősei is. Náluk is fellelhetjük a Slan filozófia, de méginkább a harci stílusok egyes elemeit. Sokan például egyszerű dühkitörésnek tekintik a keleti barbárok „örjögését”, melynek során megállíthatatlanul kaszabolják le ellenfeleiket. Valójában ez a harcművészek által is ismert Sárkány ébredésének – ami nyugaton a kevésbé körülményes Chi-harc néven ismert – egy egyszerűbb, ösztönösebb, és ugyanakkor specializáltabb formája.

Eközben a Szigetvilág eljutott egy nyugalmi csúcspontra a kyrek Ynevre érkezése utáni negyedik évezred végére. Értekezésünk szempontjából fontos megemlíteni, hogy a legnagyobb számító birodalomban, Gaoréban a pusztakezes és a botos harcművészet vált az uralkodó irányzattá, míg a karddal küzdő harcmódorok más országokba szorultak vissza, és viszonylag kevés követőjük volt. Azt is szükséges tudnunk, hogy ekkor még egységes irányzatokról beszélhetünk, azaz nem léteztek az adott fegyvernemen belül külön iskolák – aki pusztával harcolt, az Kü-ti irányzatát követte, bárhol is élt a szigeten. A nyugalmi pontról szinte természetes volt, hogy átbillen a helyzet az újabb összecsapások felé. Talán a Hatodikor káoszának előszele máris a szigetek körül lengedezett, de ezt csak találgatni tudom, hiszen az Elszakadás kora

ugyanúgy sötét folt a Szigetvilág történelmében, mint a Szabadulás. Pontosabban szólva létezik hivatalos változat is a niarei könyvtárakban, mely szerint az első mikádó elődje az Ötök közös gyermeke volt, és ezáltal isteni rendelés volt az, hogy népét (ezalatt elsősorban Gaore lakóit kell érteni) elvezesse az új világba, ahol békében élhetnek a nekik rendeltetett földeken. A legenda gyanúsán összecseng az ötödkori kyr birodalommal kapcsolatos gyanúmmal, melyre értekezésem későbbi részében még visszatérek.

A Pyarron előtti VII. évezred környékén érkeznek meg az első telepések a mai Niare területére. A nekik rendelt hatalmas területeket – erre még szintén visszatérek később – több hullámban népesítették be, de mindig elsőrangú feladatuknak tekintették a harcművészek és szerzetesek képzését, illetve kolostorok építését. Manapság ezen kolostorok túlnyomó része a határvidékeken található, ahol az általuk Nyolc Vadonnak nevezett külvilágtól védik országukat Kü-ti és Jing kései leszármazottai (Xing tanai és stílusa sosem honosodtak meg sem Gaoreban, sem az utódjának tekinthető Niareban).

A telepésekre számtalan veszély leselkedett az új területeken, így hamarosan alapvető szükségletté vált a Slanek jelenléte, illetve a telepések által elsajátított legalapvetőbb technikák ismerete. Mivel az utóbbiak nem feltétlenül voltak alkalmasak a kitűnő fizikai kondíciót és koordinációs készséget igénylő gyakorlatok végrehajtására, hogy a pszionikus stúdiók elsajátításáról már ne is beszéljünk, ezért a Slanek elkezdtek átformálni saját stílusukat, hogy azok többek számára is hozzáférhetőek legyenek. Így alakultak ki az első egyedi pusztakezes és botos harcművészeti stílusok, melyekhez hamarosan újabb eszközök, fegyverek csatlakoztak. Ezek leginkább olyan, mindennapos használati tárgyak voltak, melyekből gyorsan lehetett támadó, illetve védekező eszközöket készíteni. Manapság ezen egyszerű stílusok már nem annyira elterjedtek, mint a betelepedés idején, de továbbra is jórészen ismerik őket, és a szerzetesek mind a mai napig tanítják ezeket a technikákat, melyeket a Csi Cao Hü Pa Re összefoglaló néven ismernek. (Ez a nehezen lefordítható kifejezés a nara nyelvben annyit tesz: a Birodalom Hűségés Követőinek (vagy Támaszainak) Erejét az Arany Ösvényre Terelő Tanok; azonban minden egyes szó többrétű jelentéstartalommal bír, így a nara nyelv

sok évig való tanulása szükségeltetik a pontos megértéshez.) A telepések között aztán új tehetségek tűntek fel, akik magasabb szintre fejlesztve tudásukat hamarosan tanítóik mellé emelkedtek. Az új fegyverek megjelenésével párhuzamosan tehát új mesterek és új stílusok jelentek meg. A harcművészet fejlődésének egyik legfontosabb szakasza volt ez, melynek során specializált pusztakezes és fegyveres stílusok jelentek meg, és a Slan pszi módszerei is sokat változtak. Az eredeti tanítások feloldódtak és átalakultak az új stílusok tengerében, de a „magas” (értsd: nem a köznép számára leegyszerűsített) harcművészetekben szinte érintetlenül megmaradt az Út és a Cél filozófiája. Így a P.e. VI. évezred elejére kialakult az a nara harcművészeti stíluskavalkád, mely máig alapvetően meghatározza a Slanekkel kapcsolatos ismereteinket.

Ismét kitérnék néhány olyan nyelvi érdekességre, amely esetlegesen a narak történelmét is érdekesebb megvilágításba helyezheti. Az első anomália a birodalmak neveiben lelhető fel. Míg a Niare a Közép Birodalmát jelenti a narak nyelvén, addig a Gaore Keleti Birodalmat jelent. Feltételezem, hogy a narak szigetvilági ősei nem igazán ismerték Ynevet, illetve nem is tudtak a tőlük nyugatra elterülő hatalmas kontinens létezéséről. Ennél fogva az sem valószínű, hogy eredeti lakóhelyüket bármikor is Keleti Birodalomnak nevezték volna, hiszen nem volt olyan viszonyítási pont, amelyhez képest „keleti” lehetett volna. Néhány más, apróbb utalás is azt támasztja alá, hogy Gaore egy utólagosan kitalált név, és a narak szigetvilági birodalmát eredetileg másképp nevezték. A töredékes forrásokból a Mao-csi Tien, azaz a Miriád Lélek Hona elnevezés tűnik a legvalószínűbbnek, bár lehetséges, hogy ez csak az irodalmi nyelv számára fenntartott, fennkölt utalás.

A nara elnevezés fordítása és forrása már jóval egyszerűbb és egyértelműbb. A szó jelentése „új nép”, és azokat illették ezzel az elnevezéssel, akik képesek voltak megvetni a lábukat az új kontinensen, és útjára indítottak legalább egy leszármazott generációt. A nara szót tehát a niareiek nem minden társukra

értették, hanem azt ki kellett érdemelni. Ezáltal a nara szó egyfajta isteni elrendelést is magában hordoz – hiszen csak az arra érdemesek maradhattak elég ideig életben – , mely mind a mai napig rendkívül erőteljesen meghatározza a nara gondolkodást és életvitelt.

A Slan Út öröksége Yneven

Bár sokan úgy tartják, hogy Ynev mai arcát leginkább az ősfajok – aquirók, elfek – és a kyrek határozzák meg, és az mberek csak az ő árnyékukban alakulhattak ki és fejlődhetek, egyfajta szolganépként. Megegyeződésem azonban, hogy Ynev sorsának alakításában fontos szerepet játszottak, és a jövőben még fontosabbak lesznek a Szigetvilágból érkezett népek. Nézzünk csak körül: a Keleti Szigetvilágból erednek a narákon és a tiadlaniakon túl az ilarok, a korgok, a déli nomádok. Bár erre csak közvetett bizonyítékok léteznek, de a szigetvilági emberek tulajdonképpen a Hatodkortól kezdve Ynev történelmének legfontosabb formálóinak számítanak, és olyan birodalmak köthetőek a nevükhöz, mint a északon az Északi Szövetség és számos városállam, délen pedig a Démonikus Óbirodalom, Godon, Shadon, Pyarron, Yllinor, no és persze Krán.

Ezek a kései leszármazottak mind magukban hordozzák a Slan Út csíráit, az ynevi előemberénél fejlettebb gondolati elemeket, a korai Démonháborúk örökségét. Ki így, ki úgy használja ezeket az adottságokat, de talán nem véletlen, hogy Lar Dorban már feltűntek az első olyan hangok, amelyek az emberi elme hatalmában látják a jövőt...

Megintcsak olyan pont ez a narák történelmében, amelyről hiányos forrásokkal rendelkezünk, bár ezúttal tudjuk ennek az okát is. Mikoron az első telepések érkezése után három évszázaddal kialakult a mai Niare birodalma, és a Pankaru-Katooma viszály nyomán létrejött a császárság intézménye – avagy a mikádóé – , az első mikádó valóságos forradalmat

indított útjára, melynek során nyilvánosan és titokban is megcsonkították saját írott és egyéb forrásait. A cél természetesen a mikádó lehető legjobb színben való feltüntetése volt, illetve az isteni eredet révén az eleve elrendelt öröklési és utódlási folyamat töretlenségének a biztosítása volt. Néhány lépés ugyanakkor kissé értelmetlennek tűnik – többek között a fentebb említett országnév-változtatás –, bár lehetséges, hogy az adott korban, adott körülmények között az látszott helyesnek. Megjegyzem, hogy amikor „isten” hatalomról és elrendelésről beszélek, az korántsem jelent egyezést a nyugaton elterjedt – elsősorban pyarroni és kyr – vallások világával. A narák hitvilágában nem létezik klasszikus értelemben vett „isten”, mint ahogy angyalok és ördögök sem. Van helyettük viszont ezernyi szellem és egyéb entitás, melyek sokasága maga mögé utasítja a legösszetettebb ynevi vallási rendszereket is. És mindezek fölött áll maga Kaoraku, a Sárkányisten, mely minden istennél idegenebb az embertől, mégis közvetlenebb a kapcsolata alattvalóival, mint bármely más égi entitásnak... de erre értekezésemben külön fejezetben térek majd ki bővebben.

*Kilenc hatalom lakozik
kilenc világ közepén.*

XXIII. jata

Az ötödkori Niare

Amint azt tudjuk, az ötödkori Kyr Birodalom Észak-Ynev nagy részét uralta. A mai Niare területét a korai kyr krónikák leginkább a kalandorok vadászterületeként emlegetik, amely sosem volt Kyria része. Érdekes módon a Világgúyúré létére az első utalások a Pyarron előtti IV. évezredből származnak, és ekkora tehető az a fordulópont is, melytől kezdve a kyr kalandorok inkább elkerülik ezt a vidéket. Ettől kezdve a feljegyzésekből Niare egyszerűen „kikopik”, és tulajdonképpen még utalás sincsen a két birodalom közötti bármiféle kapcsolatra. Bár kétségtelen, hogy ekkor a krónikaírók figyelme már jóval inkább a rualani eseményekre irányult.

Vannak ugyanakkor korábról, a P.e. VI-V. évezredből származó jegyzetek, melyben említésre kerülnek az északkeleti határvidék „naora” lakói (a kyrek akkori asszimiláló társadalmára jellemző,

hogyan ez a fajta írásmód közelebb áll a narák által ejtett szóhoz, ami talán könnyebb kommunikációra utal a két nép között). A naorákat „primitív és kezdetleges, de mégis érdekes kultúrával rendelkező” népként aposztrofálják a krónikások, és a fennmaradt történetek tanúsága szerint a kyrek különösképpen gyermekeként tekintettek a naorákra. A minimális mértékű kereskedelem mellett leginkább a vállalkozóbb kedvű, az idegen kultúrák iránt fogékonyabb kyr bölcsek és kalandorok zárandokútjai jellemezték ezen évezredek. Ők már ekkoriban sem voltak túl sokan, így nem csoda, hogy később már szinte be sem tették a lábukat a narák birodalmába.

Azonban ne tévesszen meg minket a kyr feljegyzések lekezelő modora – a kyrek gyakorlatilag minden idegen népet így kezeltek. Bár a frissen elfoglalt földeken a narák még nem építették ki azt a fajta civilizációs rendszert, amely Maocsi Tienre (avagy Gaoréra), illetve a hetedikori Niarére jellemző. A Világgűrű övezte területeken ekkor nem álltak csodálatos városok, nem létezett a császári hivatalnokok siserehada, és nyoma sem volt még a sebes sodrású utaknak. Az ekkoriban létező kolostorok lakói sem voltak még olyan szigorúak a külvilágból érkezőkkel szemben. Tulajdonképpen a narák ugyanúgy tekintettek a kyrekre, mint azok őrájuk. A P.e. IV. évezredre változik meg a narák nézete, ekkor zárkóznak el igazán a világ többi része elől. Ennek legfőbb oka nyilvánvalóan az eljövendő új káoszkor első jeleiben keresendő. Ekkoriban alakul ki a „Kilenc Világ” nézete is, mely szerint a mi anyagi síkunkon kilenc, egymástól erősen elkülönülő tartomány, avagy „világ” létezik. Minden egyes világban káosz, örület, és tudatlanság tombol, még hozzá minél jobban távolodunk Niarétól, annál nagyobb mértékben. Az egyetlen kivételt a Kilencedik Világ jelenti, mely alatt természetesen magát Niarét kell érteni. Az összes többi világ a „vadon” kategóriájába sorolható, innen a Nyolc Vadon elnevezés.

Az országon belül akkor is és most is időnként heves viták lángolnak fel, hogy a közvetlen szomszédságukban található Nyolcadik Vadon vajon jó útra terelhető-e még – a Hetedik és a többi Vadon, mely alatt a mai Tiadlanon és Enoszukén kívül Ynev összes többi részét értik, szóba sem jöhet. Ezen viták szinte mindig ugyanazt eredményezik: az ország kiveti magából a néhány különösképpen nézetű egyént, akik ha átjutnak a Világgűrűn, vagy Enoszukében

telepednek le, vagy azon maroknyi kalandozó közé állnak, akik Niare hírért viszik a világba.

Mint ahogy az ismeretes, ezen elzárkózási vita egyetlen egyszer, a Hetedkorban végződött úgy, hogy Niare tanítói kirajzhattak a világba, de ehhez az is kellett, hogy bizonyos körülmények megváltozzanak.

Az Ötödök végére mindenestre a teljes elszigetelődés nézete vált uralkodóvá, amely később, a Hatodkorban tovább erősödött. Ekkor tolodott el a szerzetesi kolostorok és harcművész iskolák jelenlétének egyensúlya az ország belsejéből a határok irányába. Az ország védelemre rendezkedett be, és semmilyen külvilági szerzetet, legyen az ember vagy más élőlény, nem engedett be a területére.

*Nyolc hatalom lakozik
nyolc vadonban.*

XLII. jata

A hatodkori bezárkózás

Azt hihetné az olvasó, hogy a narák hitvilága a Démonháborúk után változatlan maradt, de ez igazságtól messze áll az igazságtól.

A jatamesterek

Niare hatodkori bezárkózása előtt különösen megsaporodtak a játák, a harcművészek filozófiai tanításait tartalmazó rejtélyes versikék, melyeknek felbukkanása sokszor éppoly titokzatos, mint jelentésük.

A játák jelentésének értelmezésére Niarében külön kaszt alakult ki, a jatamesterek csoportja. Belőlük alig néhány száz található jelenleg Niare egész területén. A bezárkózás előtt az ő jataértelmezéseik is hozzásegítették a mikádót sorsfordító döntésének meghozatalához.

A jatamestereket rendkívül tisztelik a birodalomban, bár ritkán látni őket, mivel életük javarészt egy-egy kolostor mélyén töltik, egy-egy játán elmélkedve. A játák értelmezése külön tudományágnak számít Niarében (valamint mára Tiadlanban és Enoszukén is), a témával foglalkozó írásoknak a nagyobb városokban külön könyvtárai is vannak. A

tudomány ismerői sokszor kötik össze a játákat a jatamesterekkel, így például a CVII. jata („Egy lépés egy út, / az utazás végtelen.”) legnagyobb értőjének Szen Hsziaót, a P.e. 400 körül kelet-Niarében élt jatamestert tartják.

Niare meghódítása során szellemek ezrei jelentek meg és tűntek el, hogy a Hatodkor elejére kialakuljon a mai nara spiritualizmus közvetlen előképe. Az új világ új entitások megjelenését eredményezte, akik az emberek szövetségesei, vagy épp ellenségei lettek az új kihívások közepette. A legfontosabb és legkülönösebb változás mégis magának Kaorakunak a megjelenése.

Kaorakut legkorábban az Ötödkor végén és a Hatodkor elején említik meg a narák írott forrásai, habár ezekből a forrásokból az tűnhet ki, hogy a sárkányisten mindig is része volt e nép hitének. Ennek azonban több tényező is ellentmondani látszik.

A sárkányisten elvileg szoros összefüggésben áll az első mikadóval, és ebből következően minden egyes niarei uralkodóval. Az első mikadó hatalomra kerülésekor ügyeltek arra, hogy hatalmának létjogosultságát igazolják, és minden olyan forrást megsemmisítsenek, amely azt akárcsak a legkisebb mértékben is kétségessé tehetné. Mégis, ebből a korszakból nem tudunk olyan írásról vagy legendáról, amely Kaorakut akárcsak megemlítené. A források a későbbi időkől származnak, vagy nem bizonyítható egyértelműen, hogy valóban az első mikadóval egyidősek.

A fentiek alapján én arra a következtetésre jutottam, hogy Kaoraku egy olyan entitás, amely mesterségesen jött létre valamikor a Hatodkor hajnalán. Valószínűleg egy korábban már létező szigetvilági entitásból fejlődött ki, illetve azt nevezték át, és adtak neki hatalmat az új hívők tömegei által. A korábbi felaprózott hitvilágba tehát bekerült egy nagyon erős központi elem, és ez az, mely segített Niarének szinte érintetlenül átvészelni a

Hatodkor káoszáat. Kaoraku összefogta és iránymutató fényként vezette a birodalmat e sötét évezredekben.

Ehhez persze szükség volt arra is, hogy Niare teljes mértékben elzárkózzon a külvilágtól, ahogy azt Kaoraku meg is parancsolta nekik. Ő adta meg a határvidék szerzeteseinek is azt az erőt, melynek segítségével újra legyőzhették a betörni akaró démonokat, akárcsak annak idején a Szigetvilágban. Az újonnan kialakult kolostorlánc mindenfajta behatolási próbálkozásnak ellenállt: még Ryek rettegett démonhadai sem voltak képesek azt áttörni, és a gyökeresen eltérő kultúrvilág miatt kudarcba fulladtak a különféle beszivárgási kísérletek is.

A külső hatalmak hamarosan fel is hagytak a próbálkozásokkal, és kezdetét vette az elszigeteltség kora, mely évezredek át tartott, és azóta is alapvetően meghatározza Niare arculatát.

*Test és lélek vándorútján
a semmi egy új világ.*

CVIII. jata

Tiadlan kialakulása

Mindeközben a Keleti Szigetvilágra ismételtelen lecsapott a káosz, ám míg Yneven az emberiség csatáiban a démonok csak mellékszerepet játszottak, addig a szigeteken régi ellenségek találtak újra egymásra. Mindkét oldalt a bosszúvágy hajtotta, és hamarosan örület hatalmasodott el minden országban. A cél érdekében bárki bármire hajlandó volt, nem egyszer démonok és emberek egymás oldalán harcoltak egy-egy időleges szövetség kedvéért, hogy aztán céljuk elérésével újra egymás torkának essenek.

A krónikákban a Könny Ezer Évének vagy a Könnyek Háborújának nevezik ezt az időszakot, de ezer évnél jóval hosszabb ideig tartott. Míg a Démonháborúban a démonok egymás ellen vívták csatáikat, a végére tevékenyen bevonva az embereket is, addig az új háború ennél egyértelműbb volt: emberek a démonok ellen. A zűrzavarban mégis néha elmosódott a határ népek, lények, és eszmék között. A Könnyek Háborújára mégis a kegyetlenség volt a legjellemzőbb. Egyik oldal sem kímélte a másikat, hiszen közös történelmükből már tudhatták, hogy legyőzetés esetén mi vár rájuk, no meg a régi sérelmek is ott munkáltak bennük.

Olvasóim akkor is csak nehezen tudnának valós képet alkotni ezekről a vészterhes időről, ha elmondanám: Ynev kontinensén a Hatodkor negatív megnyilvánulása nagyságrendekkel enyhébb volt, mint a Szigetvilágban. Számomra még rágondolni és terhes az akkori történetekre, így hát nem is kívánom ezeket megosztani másokkal.

A régi Slan filozófiák elsorvadtak a háború káoszában, csak egy maroknyi kiválasztott volt képes dacolni az áradattal – hol máshol, mint a legendás Cü La En szigetén. Kü Ti szellemi örökségének továbbvivői tisztán tartották elméjüket, és ezáltal tisztán tarthatták szigetüket is a külső síkok befolyásától. Cü La En szigete menedék lett a lassan felmorzsolódó szigetvilági emberiség számára, bár elérni csak a kiválasztott kevesek tudták. Közeledett a végső csata. A P.e. harmadik évszázadra a Szigetvilágból az emberek gyakorlatilag kivesztek. A démonok győzelmet arattak, és arra készültek, hogy az emberiség utolsó menedékét, Cü La Ent is elpusztítsák. A nagy csata előtti napon a legenda szerint magának Kü-tinek a szelleme jelent meg a szigetlakók előtt, hogy megmutassa nekik a kivezető utat. Hatalmas mágikus szertartás vette kezdetét, melynek során Kü-ti iránymutatása alapján roppant térkaput nyitottak egy idegen földre – Ynev kontinensére. A kilenc napig tartó rituálé alatt a védők minden megtettek a sziget megőrzéséért: talán ez volt az egyetlen olyan csata a Könnyek Háborújában, amelyben több démon veszett oda, mint amennyi ember. Mégis, a túlélők túl kevesen voltak ahhoz, hogy győzelmet arathassanak. Így hát a szertartás végeztével az emberiség maradéka átlépett a kapun, hogy végleg maguk mögött hagyják a Keleti Szigetvilág poklát.

A legenda szerint kilenc napon át bolyongtak a köztes terekben a menekülők, nyomukban a Szigetvilág démonaival, mire végül P.e. 287-ben megérkeztek a mai Északi Szövetség területének keleti részére, hogy megalapítsák Tiadlant.

Különös kettősséget fedezhetünk fel, ha megvizsgáljuk Niarét és Tiadlant, illetve a két ország alapítását és fejlődését. Míg Niare népe Gaoréból vándorolt ki egy viszonylag rövid időszakban, addig a Tiadlant alapító menekültek gyakorlatilag évezredek át érkeztek folyamatosan Cü La En szigetére saját földjeikről. Bár a legenda egy nagy kapuról beszél, több forrás is alátámasztja azt a jóval hihetőbb feltételezést, hogy a Pyarron

alapítását megelőző bő öt évszázadban több kapunyitás is történt. Így hát nemcsak Cü La En-re, hanem Ynevre is kisebb-nagyobb hullámokban érkeztek a menekültek, így a kivándorlás egy hosszabb időintervallumot ölel fel. Ehhez képest a két nép fejlődése éppen ellentétes utat járt be. Az egységes gaorei nép számtalan szubkultúrára töredezett Niare benépesítése során, és mára egységet csak Kaoraku és a császár imádatában, és a kívülről érkező befolyásoktól való ösztönös irtózásban mutatnak. Ezzel szemben, bár Tiadlan összetétele a kezdettől fogva – tulajdonképpen már az őshazában is – rendkívül színes volt, hiszen mindenféle szigetvilági népcsoport képviseltette magát soraik között, mégis (vagy talán éppen ezért) az újonnan formálódott nép egységes és nyitott lett. A tiadlani népre mind történelmében, mind kultúrájában mind a mai napig rendkívül jellemző a nyitottság és az elfogadás. Ezért is vették át például az őshazából a hármas hatalmi rendszert, mert így a nép különböző rétegei közösen hozhatták meg a fontos döntéseket, lehetőleg mindig szem előtt tartva az összes népréteg érdekeit. Nyelvük és kultúrájuk is őshazában létezett országok nyelveinek és kultúráinak keveréke, mely keverék mára már szervesen egységesnek tekinthető – ellentétben ugye Niaréval. Nyitottságuk abban is megnyilvánul, hogy már a kezdetektől fogva megpróbálták békében élni a környező népekkel, és ugyanolyan természetesen vették át azok nyelveinek és kultúráinak elemeit, mint ahogy tették azt a Szigetvilág örökségével. Olyannyira igaz ez, hogy nyelvükben találhatóak például toroni jövevényszavak, sőt, olyan babonák is, amelyek egyértelműen Ranil, a dwoon napisten hitvilágából származnak.

A harcművészeti stílusok is mind elfogadottak Tiadlanban, egyiket sem részesítik hátrányban a többivel szemben. Míg Niarében gyakorlatilag nem léteznek kardos (Xing) stílusok, és a botos-fegyveres (Jing) stílusok is kisebbségben vannak a pusztakezes (Kü-ti) formákkal szemben, addig Tiadlanban ezek aránya nagyjából megegyezik, és a Dorcha is kikerülhet bármelyik irányzatból. (Egy kis kitérő erejéig szólnék a Dorcha kötelezően női mivoltáról. A női Dorcha intézménye

elsősorban a Könnyek Háborújának korára vezethető vissza, ezért is ismeretlen ez a fajta hozzáállás Niaréban. A hatodkori démonháborúk során ugyanis azt fedezték fel a szigetvilágiak, hogy bár a férfi harcosok jellemzően erősebbek voltak fizikailag, a nők mégis képesek voltak fölérni a démonok ellen vívott harcokban, köszönhetően egyfajta különleges belső energiának, melynek hatására ellenállóbbak voltak a démonok negatív kisugárzásával szemben. Így hát a háború későbbi szakaszaiban már szinte minden emberi hadvezér nő volt. Talán ehhez köze van Semi barátom fentebb vázolt idegen mana-elméletének is, bár ennek a bizonyítása így, évezredek távlatából nyilvánvalóan a lehetetlennel határos.) Tiadlanra már az elejétől fogva jellemző volt a nagyfokú szervezethez. Ennek köszönhető, hogy mára Ynev egyik legvárosiasabb országa lett: a kőből emelt városok aránya itt a legnagyobb a falvakhoz és tanyákhoz képest, az ország szinte bármely pontjába kényelmesen, kövezett úton lehet eljutni, és a postakocsi szolgálat is itt a legfejlettebb. Ezen szervezésnek, és a hármas hatalmi rendszer olajozott működésének köszönhető a hadsereg korai és hatékony megszervezése is. Míg Niaréban a köznép tanulhatta – ha akarta – a harcművészetek leegyszerűsített változatait, a Cao Tanokat, addig Tiadlanban ez a hadsereg tagjainak a kiváltsága lett. Az első években számos módszerrel kísérleteztek, míg a konstans fenyegetés – a Hatodkor káosza, majd a Zászlóháborúk – miatt tulajdonképpen alig háromnegy, könnyen tanítható harci irányzat maradt meg, amelyek a Slan filozófia helyett inkább a katonák fegyelmére és egységes képzésére, illetve a sorozásnál alapkövetelmények számító jó fizikai jellemzőkre építenek. Ezen pusztakezes és fegyveres harci stílusokat mind a mai napig oktatják a tiadlani hadseregben, a legtehetségesebb tanítványok pedig külön alakulatokba kerülnek – ezek közül talán a legismertebbek a tiadlani kardmesterek.

*A világot befogadom.
A világ én vagyok.*

CXVI. jata

A kapcsolatfelvétel

Niare és Tiadlan története a Hetedkor elején, a P.sz. 1050- es évektől kezdve fonódott össze viszonylag rövid időre, hogy aztán ez a korszak alapvetően meghatározza a két ország későbbi történelmét és fejlődését.

Alig fél évszázadig tartott a két ország közötti kapcsolat, de több tényező is hozzájárult ahhoz, hogy ezen esztendőket ennyire fontosak lettek. A legelső és legnyilvánvalóbb ok, hogy a két nép régi ismerősként üdvözölhette egymást, mert bár a Szigetvilágból való elvándorlásuk óta mindkettő sokat változott, de a közös gyökerek továbbra is fontosak voltak mindkét ország életében. A kettő közül nyilván Tiadlan volt a nyitottabb a kapcsolatra, de Niare is birodalmi méreteihez méltó elánal vetette magát ebbe az új vállalkozásba, hiszen felcsillant a reménysugár, hogy a Nyolc Vadon, vagy annak legalább egy kis része talán megzabolázható, és a Kilencedik Világ részévé tehető.

A kapcsolat intenzitására jellemző, hogy a krónikák szerint P.sz. 1069-ben, a kapcsolatfelvétel tetőpontján naponta tízezer (!) niarei érkezett a Világgyűrű megnyílt hágoín át. Soha nem látott egzotikus áruk érkeztek egyik országból a másikba, az emberek élvezettel ízlelgették részben közös régi nyelvük soha nem hallott szavait, a művészetekben a másik ország aktuális divatirányzatai futótűzként terjedtek el mindkét területen. Mindkét ország szellemi-kulturális lázban égett, hogy örökre otthagyják lenyomatukat a másik ország arculatán.

A Slanek is egymásra találtak, mindenki új stílusokat tanult, a filozófiák keveredése is új inspirációt szült – nem csoda, hogy ebben a korszakban különösen sok niarei és tiadlani nagymesterről maradt fenn valamilyen történet vagy legenda, melyek máig például szolgálnak az utódnemzedékeknek.

P.sz. 1099-ben már-már egységes országról beszélhettünk, legalábbis kulturális értelemben, amikor is az istenek (vagy más hatalmak) szeszélye (vagy nagyon is tudatos tervezése) olyan irányt vett,

hogyan az egymáshoz vezető utak lezárultak. A Velerian-tenger hajózhatatlanná lett a Niaréba tartó hajók számára, a Yian-Yiel hágói pedig járhatatlanná lettek. A későbbi évszázadokban, ahogy a Zászlóháborúk és a megerősödő orwellánus Kard Testvériség befolyásának hatására Gro-Ugon egyre növekedett, a közvetlen határ is megszűnt a két ország között. Közel egymillió nara rekedt Tiadlanban, de a közös kultúrának és a tiadlaniak nyitottságának köszönhetően hamar megbarátkoztak az új helyzettel. Múltjukat azonban nem feledték, így Tiadlan keleti felén a mai napig számos olyan település található, amelyet nagyrészt narák vagy nara vérvonalú családok laknak. Ezek az olykor nem is olyan kicsi közösségek megőrizték szokásaikat, és a tiadlani mellett a nara nyelvet is az anyanyelvüknek tekintik. Emellett a többség idővel áttért a pyarroni hit tiadlani változatára, de maradtak olyanok is, akik Kaorakut tisztelik.

A Nisen-mágia eredete

A Tiadlan-Niare együttműködés hatására ékes példa a Nisen-mágia kialakulása. Az őselemek közül a levegőt szimbólumául választó Nisen-nidto ősi niarei stílus, gyökerei közvetlenül visszanyúlnak egészen a szigetvilági időkig. A stílus ezredéveken át csiszolódott, és csak később vált részévé a Nisen-kard (már Niarében) és a Nisen-mágia.

Az utóbbi egyértelműen Tiadlanban vált részévé a stílusnak, ezzel is magyarázható, hogy a régivágású Nisen-nid-to mesterek nem is oktatják tanítványaiknak. Ez a fajta mágiaforma a Kivándorlás időszaka után a Szigetvilágban kifejlődött új mágiatípusokból indul ki, hogy annak elemeit felhasználva és leegyszerűsítve, csak a szükségesnek ítélt formulákra támaszkodva alkosson egy praktikus mágiatípust, mely használói védekezési és támadási lehetőségeit egyaránt kibővíti.

Fontos időszak volt tehát ez mindkét országnak, és hatását a jelen napig érezni lehet a kultúrában éppúgy, mint a harcművészetekben. A Slan filozófiáról szóló írások nagy része származik ebből az időből, és a két nép által kifejlesztett stílusok és módszerek keveredéséből is sok ma ismert metódus ekkor alakult ki. Tulajdonképpen ezen nem változtatott sokat a némileg magára maradt Tiadlannak az Északi Szövetségbe való

belépése (ami tulajdonképpen a környező népekkel eddig is létező barátság és együttműködés hivatalos szintre emelése volt), illetve Niare elzárkózása sem.

*A köd rémület
és megismerés.*

CCXXX. jata

A Slan Út jövője

A történész a jelen felé közeledve egyre szilárdabb talajon jár, hogy hamis biztonságba ringatva magát aztán a jelen pillanatába elérve hirtelen elfoggyon alóla az út, melyen biztos lábbal járhatna. Így vagyok most én is, amikor a Slan Út további sorsát kell latolgatnom.

Azt hiszem, hogy a Slanek léte alapvető fontossággal fog bírni kontinensük történelmében. Fentebb már láthatta a kedves olvasó, hogy már eddig is milyen fontos történelmi események részesei és formálói voltak a Slanek, ám hitem szerint a jövőben talán még fontosabb szerep várhat rájuk. Több tényező is alátámasztani látszik feltételezésemet. Először is itt van a Slan filozófia. Bár tanai nem mondhatóak elterjedtnek a köznép körében még Tiadlanban és Niarében sem, számos eleme mégiscsak jelen van a társadalom különböző szintjein. Eme felsőbbrendű elvek meghatározóak az emberi viselkedésben, és a Slan filozófia fejlődésével együtt természetes módon fejlődnek ezek is. Ahogy írásom elején említettem, a Szigetvilágban az emberiség fejlődése magasabb szintet ért vagy érhetett volna el, mint Yneven. Bár a káoszkorok nyilvánvalóan hátráltatták a töretlen fejlődést, mára a nara és a tiadlani népek ismét olyan magas szintű kulturális, társadalmi, és politikai fejlettségről tesznek tanúbizonyságot, mely mellett bizony az erv népek, és a kyr utódnemzedékek is egyre inkább lemaradnak.

A Slan Út tehát nemcsak az emberi gondolat világitótornyaként szolgáló bölcseket, Slan nagymestereket nevel ki magából, hanem áttételesen jelen van egyes emberi társadalmakban is, hogy tagjainak testi és szellemi tökéletesedését segítse. Ez a fajta

fejlődés az, amelyre az Északi Szövetség országainak és Ynev más nemzeteinek is iránymutatásként kellene tekintenie ahelyett, hogy saját, évezredek óta túlhaladott „elveikért” marnák egymást véres háborúkban.

Talán nincs is olyan messze az az idő, amikor az elfogadást és nyitottságot hirdető tiadlani, vagy éppen a külvilágtól elzárkózó niarei népekével ellentétes fejlődési irányt mutató egymás kardjától esnek majd el a csatamezőn, hogy a Slan Út új világosságot teremtsen majd egy régi, túlhaladott emberiség romjain.

Kronológia

A Harmadkor vége: A Keleti Szigetvilágban kialakulnak az első emberi kolóniák, hogy az elkövetkezendő évezredekben együttes erővel formálják Ynev legelső emberi civilizációját.

A Negyedkor közepe: A Szigetvilágban virágzó társadalmak jönnek létre, melyeket talán csak a legnagyobb birodalmakhoz lehet hasonlítani.

Ekkor jelennek meg tömegesen az első démonok is a vidéken, hogy alig néhány év alatt átvegyék az uralmat az emberek felett, és saját, egymással folytonos háborúságban álló országokat alapítanak.

A Negyedkor vége: A démonok száma – köszönhetően az általuk kiképzett emberi hadaknak – alaposan megcsappan a Szigetvilágban.

Az Ötödkor kezdete: Megkezdődik a démonok elleni felszabadító háború, amely néhány évtizeddel később az emberek győzelmével zárul.

Az Ötödkor első évezredei: Az újonnan kialakult emberi birodalom nagyon lassan stabilizálódik. A bizonytalanság helyett sokan inkább a kalandokat, az új felfedezését választják, hátha tiszta lappal kezdenek új életet, valahol a Szigetvilágtól távol.

P.e. 7000 körül: Megérkeznek az első telepések Ynevre. Legnagyobb

csoportjuk a mai Niare területén veti meg a lábát.

P.e. 6700 körül: Megszilárdul a Közép Birodalma, hatalomra kerül az első mikádó.

P.e. 6000-4000: Szórványos, laza kapcsolatok az ötödkori Kyria, és az újonnan alakult Niare között. Mivel egyik fél sem tekintette a másikat komoly tényezőnek (köszönhetően talán a Világgyűrű általi elszigeteltségnek), ezért ennél magasabb szintre sosem helyeződött a két fél kapcsolata.

P.e. 4000 körül: Az eddig létező gyenge kapcsolat is megszakad a kyr és a nara birodalom között, mindkettőt saját belső problémái kötik le, melyek már a közelgő Hatodkor előhírnökei.

P.e. 3000 körül: Tombol a Hatodkor káosza, Niare teljes egészében elzárja magát a külvilágtól.

P.e. 2800 körül: A Keleti Szigetvilágra ismételen rászabadulnak a külső síkok démonai, kezdetét veszi az évezredekig tartó Könnyek Háborúja, mely talán Ynev legkegyetlenebb háborúja volt.

P.e. 288-287: A legendás Cü La En-i csata ideje, amikor a csata során nyitott hatalmas térkapun a Keleti Szigetvilág népei Ynevre menekültek. Megérkeztükör egységes országot alapítottak Tiadlan néven.

P.sz. 1051: Megérkeznek az első niarei küldöttek Tiadlanba, kezdetét veszi a fél évszázados, rendkívül intenzív kulturális információcsere.

P.sz. 1099: Niare – félig önként, félig a felsőbb hatalmak parancsára – ismételen elzárkózik a külvilágtól. A következő évezredekben csak egy-egy arra érdemes magányos utazó juthat át a Világgyűrű bércen, hogy megismerhesse a titokzatos másik oldalt.

P.sz. 1249: Megalakul kyr-toroni fenyegetéssel szembeszegülő Északi Szövetség, többek között Tiadlan részvételével.

P.sz. 2400 körül: Gro-Ugon terjeszkedése miatt megszűnik a Niare és a Tiadlan közötti közvetlen határ, így a két ország közötti eddig is nagyon gyér forgalom szinte nullára csökken.

P.sz. 3599: Megjelenik Humer di Vallo műve, az Út és Cél, avagy értekezés az emberi lét csodálatos formáiról. A művet ismerő kiváltságos kevesek közül sokan ezt tekintik a Slanekkel kapcsolatos ismeretek alapkövének, ugyanakkor számosan vannak azok is, akik kétségbe vonják állításait.

Szószedet

A Mennyek Három Harcosa:

A Szanute démonurai által kijelölt három harcos démon, Xing, Jing és Kü-ti, akiknek a feladata a démonok harci tudásának átadása volt az emberek részére.

Az Ötök:

Titokzatos utalás egy szigetvilági istencsaládra, amelytől az első mikádót eredeztetik.

Csi Cao Hü Pa Re (Cao Tanok):

Nara kifejezés azon leegyszerűsített harci technikákra, amelyeket a korai telepésekkel együtt érkező szerzetesek alakítottak ki az eredeti Slan stílusokból. Ezen technikák a legtöbb átlagember által is elsajátíthatóak, miáltal könnyebben tudják megvédeni magukat az esetleges támadókkal szemben. A telepések kora után valamelyest a háttérbe szorultak a Cao Tanok (ez a kifejezés Niare-szerte elterjedt, tekintve, hogy az eredeti szófüzér annyira összetett jelentéstartalmú, hogy még Niaréban is gondot okozhat a megértése), de mind a mai napig tanítják és tanulják őket. A Tanok népszerűsége különösen háborús időkben ugrik meg, érthető okokból. Egyes vélekedések szerint a Cao Tanok okolhatóak azzal, hogy Niaréban a polgárháborúk és az egyszerű rablótámadások is sokkal brutálisabbak, mint a világ más részein, hiszen az alapvető harci tudással felvértezett átlagemberek ellen csak a felkészült, komoly támadóerővel rendelkező egységek reménykedhetnek a sikerben. Cü La En: Kietlen sziget a Szigetvilágban, ahová Kü-tit és tanítványait száműzték. Erről a szigetről indult el a démonok Kiűzetése, és ezt tartják a mai harcművészetek bölcsőjének is. (Bár az első harcművészetek Szanutén születtek, Kü-ti tanítványai egy jóval tisztább, az emberekhez közelebb álló rendszert alakítottak ki, amely jóval inkább hasonlít a mai stílusokhoz.)

A Hatodikor vége felé itt zajlott le a Könnyek Háborújának utolsó nagy csatája, melynek során a Szigetvilág utolsó emberi lakói Ynevre menekültek az őket fenyegető démonok elől.

Gaore:

A Démonháborúk után kialakult emberi birodalmak közül a legnagyobb, legbefolyásosabb állam a Szigetvilágban. Niare népe a legnagyobb részben az innen elvándorló emberekből alakult ki.

Humer di Vallo:

P.sz. 3544-ben született haonwelli bölcselkedő, felfedező. Némi elf vér is csörgedezett az ereiben, és talán ennek volt köszönhető időnkénti kaotikus viselkedése. Ennek ellenére éleseszű gyerek volt, így – gazdag szülei támogatásával a háta mögött – Doranban folytathatta tanulmányait. A mágia tudományában váltakozó sikerrel haladt előre, társai általában tehetségesebbnek bizonyultak nála. A fiatal di Vallo elkeseredésében elhidegült társaitól. A világ elől a könyvtárak falai közé menekült, de itt sem tudott mit kezdeni magával, csak ide-oda kapkodott a különféle tudásterületek között.

Életét alapvetően változtatta meg a P.sz. 3563-ban bekövetkezett találkozása a tiadlani Dorchával és annak harcművészeivel, akik küldöttségben jártak a varázslóvárosban. Fanatikus elszántsággal kezdte el összegyűjteni a Slanekről fellelhető tudás minden egyes apró morzsáját.

Először 3565-ben járt Tiadlanban, hogy útja során felkutassa az eddig csak papírokból és beszámolókból ismert helyeket, és hogy saját szemével láthassa a legendás harcosokat. Két újabb tiadlani felfedezőút következett ezután, majd a Dorchával való személyes találkozása után, 3570-ben di Vallo Tiadlanban telepedett le. Sokáig azonban itt sem bírta, 3572-ben már úton volt Niaréba. Keveset tudni az ott töltött éveiről, de annyi bizonyos, hogy az általa gyűjtött tudásanyag a többszörösére nőtt, míg keresztül-kasul bejárta a birodalmat. Hat évvel később tért vissza, hogy eddigi lelkesedését is túlszárnyaló hévvel kezdje el szervezni élete nagy utazását. Munkáját 3579-ben siker koronázta, a merész expedíció útnak indulhatott az elérhetetlennek tetsző Keleti Szigetvilágba.

A több mint egy évtizedet felölelő útról nem sokat beszélt később di Vallo. Személyisége és világlátása alapvetően változott meg az út során, és ez ahhoz vezetett, hogy a 3590-es évek elején elhagyta Tiadlant, és Niaréban kóborolt. Egyesek szerintem a később megjelent Út és Cél című művéből sok mindent meg lehet tudni arról is, hogy mi történt vele a Keleti Szigetvilágban, és hogy ez miként változtatta meg őt. E nagyszabású művét hihetetlen tempóban írta meg, miután 3598-ban visszatért Doranba. A szűk egy év

alatt elkészült, félezer oldalas mű minden egyes oldala valóságos kincs lehetne a Slanek életét kutatók kezében, ha nem tűnik el néhány évvel később.

Humer di Vallo élete tulajdonképpen ugyanolyan titokzatos volt, mint könyvének kódolt üzenetei a jövő számára. És ahogy a könyv nagy részének, úgy di Vallo-nak holléte is ismeretlen – bár az utóbbi nyomait leginkább a Keleti Szigetvilágban érdemes keresni.

Jata:

A harcművészet kialakulása a Démonháborúk során titkos ellenállást szült, mely tanításait – nagyrészt a Slan filozófia alapvetéseit – kódolt üzenetek, kétsoros versikék révén közvetítette. Ezek a játák. Később a harcművészeti iskolák elméleti tananyagának kötelező része lett. A játák tanítására és értelmezésére külön tudományág alakult, és a jata-gondolkodók a mai napig megbecsült tagjai a niarei és a tiadlani társadalomnak.

A Démonháborúk utáni szigetvilági népvándorlások során a játák egységesek maradtak, de a niarei kivándorlás után (a negyvenkettedik játát követően) már két ágról beszélhetünk, melyeket manapság niarei, illetve tiadlani játákként ismerhetünk. Más-más játákat tanulnak tehát a két ország bölcselkedői és harcművészei, bár a kapcsolatfelvétel idejéből származó játák között megintcsak nagy az átfedés (a száztizenhatodik játától kezdődően egészen a százhatvankilencedik játáig).

Egy-egy jata felbukkanása valamely fontos esemény bekövetkeztéhez vagy nagy bölcs felbukkanásához köthető, és számos olyan harcművészeti iskola létezik, mely filozófiáját egy vagy több játára, illetve azoknak értelmezéseire alapozza.

Jing:

A Mennyek Három Harcosának egyike, aki a különféle botokkal való harc művészetét oktatta az embereknek (később számos más fegyverre alapuló harcművészet ebből alakult ki).

Kilenc Világ:

Az Ötödikkor végén született elmélet, mely azóta gyökeres részévé vált a nara kultúrának. Lényege, hogy Kilenc Világ létezik, melyekben mind káosz, örület, pusztítás és tudatlanság tombol. Az egyetlen kivétel a Kilencedik Világ, mely maga Niare. Az összes többi „világ” tulajdonképpen vadonnak minősül a narák szemében, ezért használják a külvilágra a Nyolc Vadon kifejezést.

Kristályrend:

A Pyarron szerinti második évezred derekán alapított szervezet, amely Krad, a pyarroni tudásisten védnöksége alatt a legendás enrawelli Kristálykönyvtár anyagát próbálja meg újra felépíteni. Tagjaik elképesztő küldetéseket képesek felvállalni a Kristálykönyvtár egy-egy darabjának megszerzéséért. Történetüket véres kudarcok és legendás sikerek sora jellemzi. A tudásért bármire hajlandóak, akár szövetségeseikkel vagy feljebbvalóikkal is szembeszállnak, esetenként pedig ellenségeikkel állnak össze – saját feljegyzéseik szerint nem egyszer tisztavérű toroni kyrek segítettek nekik egy-egy kristály felkutatásában.

Kü-ti:

A Mennyek Három Harcosának egyike, aki azt tanította meg az embereknek, hogy hogyan használják saját testüket a démonok elleni harcban. Mentalitása alapvetően eltért a többi démonétól, ezért a Démonháborúk végén esszenciáját megsemmisítették a démonurak, ezzel azonban már nem tudtak magukon segíteni, a lázadó emberek haragja elsöpörte őket.

Bár a legtöbb történeti bölcselet Kü-tit ugyanolyan gonosznak tartja, mint a többi démont, a nép körében (a Szigetvilágon, illetve később elsősorban Niarében) inkább jóságos szellemként jelenik meg, amely a gyengéket védelmezi az elnyomó hatalommal szemben. Nem egy niarei lázadás zajlott Kü-ti zászlaja alatt, az ő szellemi örökségét tekintve vezérelvnek.

Lao-Ma Tigrise:

Az embereknek a démonok ellen vívott felszabadító harcának karizmatikus vezetője.

Mao-csi Tien:

Avagy a Miriád Lélek Hona. Gaore elnevezése egyes ősi írott forrásokban.

Szanute:

A legnagyobb országsziget a Szigetvilágban. Amikor a démonok uralma alá került, itt kezdték el átadni a démonok tudásukat az embereknek, hogy saját hadsereget formálhassanak belőlük.

Xing:

A Mennyek Három Harcosának egyike, aki a karddal való vívás legmagasabb szintjét tanította meg az embereknek. A mai Slan-kard és Slan-tőr alakja a Xing saját fegyvereit mintázza, és elkészítését is a démonhoz vezetik vissza a legnagyobb kovácsmesterek. „A Xing kardját forgatja” – tartja a tiadlani mondás, amellyel a leghalálosabb fegyverforgatókra utalnak... nem feltétlenül pozitív értelemben.

?

Szerző: Marcus

Forrás: Jåde Pentagram

Szerkesztette: Magyar Gergely